

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że w dniu 06 grudnia 2016 roku w godzinach 13:00 – 15:00 w O. przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z niezamkniętego samochodu dostawczego marki V. (...) o nr rej. (...), walizki z zawartością wkrętarki akumulatorowej marki M. , wraz z ładowarką i dwoma akumulatorami w zestawie o wartości 500 złotych na szkodę K. S. przy czym czyn ten stanowi występki mniejszej wagi **tj. o czyn z art. 278 § 1 i 3 kk**

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2017 roku w sprawie II K 682/16 uznał oskarżonego S. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 i 3 kk i wymierzył karę 40 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 07 grudnia 2016 roku, godz. 10 : 35 do dnia 08 grudnia 2016 roku, godz. 13:11 przyjmując , że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

- zasądził od oskarżonego 40 złotych tytułem opłaty oraz 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wyrok ten zaskarżył prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść oskarżonego S. S..

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt. 1 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego - art. 119 § 1 kk, polegającą na jego niezastosowaniu i bezzasadnym zastosowaniu art. 278 § 3 kk w sytuacji, gdy od 01 stycznia 2017 roku czyn zarzucany oskarżonemu w świetle obowiązujących przepisów wypełnia znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw i wymierzenia mu kary w wysokości 400 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W realiach niniejszej sprawy zarzut apelacji okazał się niezasadny.

Wskazać należy, iż przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, o uznaniu takiego zachowania za przestępstwo albo za wykroczenie decyduje określony w art. 119 § 1 wskaźnik $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia za pracę, aktualizowanego w rocznych przedziałach czasowych. Unormowanie takie rodzi ten skutek, że wykroczeniem będzie każda kradzież rzeczy, której wartość jest niższa lub równa $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, zaś przestępstwem kradzież rzeczy przekraczającej tę wartość.

Wedle rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. (Dz. U. 2015, poz. 1385) od dnia 1 stycznia 2016 r. wynagrodzenie takie wynosiło 1.850 złotych. W takiej sytuacji wartość graniczna mienia stanowiącego przedmiot kradzieży stanowi kwota 462,50 złotych.

Podnieść należy, iż według doktryny wartość mienia stanowiącego przedmiot wykroczenia kradzieży z art. 119 § 1 kw winna być oceniona w odniesieniu do czasu popełnienia przestępstwa (komentarz do Kodeksu wykroczeń, red. prof. dr hab. Marka Bojarskiego, prof. dr hab. Wojciecha Radeckiego z 2016 roku). Ma to znaczenie o tyle, by nie dopuścić do sytuacji, w których sprawcy dokonujący kradzieży przedmiotu tej samej wartości, będąc osądzani w różnym czasie, w zależności od tego kiedy zapadnie w stosunku do każdego z nich wyrok , odpowiedzialiby – jeden za wykroczenie, a drugi za przestępstwo, a tym bardziej by to rozgraniczenie było intencjonalnie wykorzystane w działaniach obstrukcyjnych sprawcy przestępstwa opóźniającego proces.

Biorąc zatem pod uwagę, iż wartość skradzionego przez oskarżonego mienia została określona na kwotę 500 zł, a wartość graniczna dla wykroczeń (w dacie popełnienia czynu) kształtowała się poniżej tej kwoty, czyn wymienionego wypełniał dyspozycję 278 § 1 i 3 kk.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.